

РЕШЕНИЕ

№ 7177

гр. София, 20.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова
Миглена Недева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Балев, като разглежда дело номер **5993** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 14, ал. 3 от ЗСПЗЗ.

Образувано е по касационна жалба на Общинска служба по Земеделие – П. против решение от 02.04.2012г. на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 39 с-в, постановено по гр. дело № 32398 по описа за 2011г.

В жалбата са релевирани доводи за необоснованост и неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен в противоречие с материалния закон – чл. 60, ал. 4 от ППЗСПЗЗ. Позовава се на съдебната практика на ВКС по приложението на цитираната норма, като твърди, че изискванията за формиране състава на поземлената комисия няма императивен характер и че след като административния акт е подписан от председателя и секретаря на ПК, то същият е валиден на основание чл. 15, ал.2, т.6 изр.2 от З. /отм., но действащ към момента на издаването му/. Иска се отмяна на решението и постановяване друго, с което да се отхвърли жалбата.

Ответниците - Т. В. С., К. Г. Б., Л. К. Й., Г. К. Г., Й. С. К., Г. С. Г., С. С. Х., Н. М. Ц., С. М. Ф.-Крака, А. Б. Т., Ц. Б. Д. и И. Б. Т., чрез общия им пълномощник адв. А. Ж. оспорват жалбата и молят да се отхвърли като неоснователна. Позовават се съдебна практика на АССГ и СРС по аналогични случаи.

Участващият в касационното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли да

се остави без уважение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като наведените касационни основания съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в предвидения от чл. 211 от АПК преклузивен срок.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и извършване на дължимата служебна проверка по чл. 218, ал.2 от АПК, настоящият съдебен състав намира че обжалваното съдебно решение е процесуално недопустимо. Съображенията за това са следните:

С атакувания съдебен акт, Софийски районен съд, е обявил за нищожни атакуваните индивидуални административни актове, издадени от ПК М. по заявление/ преписка № 304/25.02.1992г., както следва:

РЕШЕНИЕ № 66/30.06.97г. на ПК-М. по преписка вх. № 304/25.02.1992г.;

РЕШЕНИЕ № 66/27.10.1995г. на ПК-М. по преписка вх. № 304/25.02.1992г.;

РЕШЕНИЕ № 66/28.11.1997г. на ПК-М. по преписка вх. № 304/25.02.1992г.;

РЕШЕНИЕ № 66/16.03.1998г. на ПК-М. по преписка вх. № 304/25.02.1992г.;

РЕШЕНИЕ № 66/16.03.1998г. на ПК-М. по преписка вх. № 304/25.02.1992г.;

РЕШЕНИЕ № 66/30.03.1993г. на ПК-М. по преписка вх. № 304/25.02.1992г.;

и РЕШЕНИЕ № 66/09.08.1993г. на ПК-М. по преписка вх. № 304/25.02.1992г.

по жалбата на Т. В. С., К. Г. Б., Л. К. Й., Г. К. Г., Й. С. К., Г. С. Г., С. С. Х., Н. М. Ц., С. М. Ф.-Крака, А. Б. Т., Ц. Б. Д. и И. Б. Т..

По отношение на Решение/Протокол № 62/30.03.1993г. на ПК-М. по преписка вх. № 304/25.02.1992г, съдът е изложил мотиви, че жалбата в тази част е процесуално недопустима, тъй като този административен акт е бил предмет на съдебен спор по друго дело.

В хода на съдебното производство пред СРС е установено, че жалбоподателите са законни наследници на Т. С. А. бивш жител на [населено място].

С всички изброени по-горе административни актове на ПК М. правото на собственост върху заявените земеделски земи е възстановено на наследници на В. Т. А. (син на Т. С. А.) и Г. Й. С. (наследник на другия му син Г. Т. А.), по заявление № 304/25.02.1992г., подадено от В. В. Г. – законен наследник на Г. Т. А..

С решение по протокол от 28.11.1997г. на ПК М. е отменено решение № 66/27.10.1995г. на основание чл. 14, ал. 7 от ЗСПЗЗ във връзка със заповед № РД – 09-1482/12.11.1997г. на министъра на земеделието, горите и аграрната реформа и вместо него е издадено решение № 66/28.11.1997г.

От приложените по делото съдебни актове е видно, че по реда на чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ по отношение на жалбоподателите е признато за установено, че имотите, възстановени с обжалваните решения, към момента на образуване на ТКЗС са били собственост на общия наследодател Т. С. А..

Въз основа на установените от СРС факти и след извършване на дължимата служебна проверка по чл. 218, ал.2 от АПК, настоящият съдебен състав, намира, че обжалваното съдебно решение е недопустимо и следва да бъде обезсилено и съдебното производство – прекратено. Съображения за това са следните:

Съдът е разгледал и се е произнесъл по жалба срещу изброените по-горе административни актове, с които на наследниците В. Т. А. (син на Т. С. А.) и Г. Й. С. (наследник на другия му син Г. Т. А.), по заявление № 304/25.02.1992г., е признато правото на собственост върху недвижими имоти, находящи се в строителните граници

на Г. – [населено място]. Така подадената жалба е процесуално недопустима на основание чл. 159, т.1 и т.4 от АПК и е следвало да се остави без разглеждане, а образуваното съдебно производство е следвало да се прекрати.

Позитивните решения на Общинската служба по "Земеделие", т. е. решенията, с които се уважават подадените заявления, са изключени от съдебния контрол по [чл. 14 ал. 3 ЗСПЗЗ](#)., включително и по отношение на тяхната валидност. По своя характер производството по [чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ](#) безспорно е административно и се развива по реда на [АПК](#). Решенията на Общинската служба по "Земеделие" по [чл. 14, ал. 1 ЗСПЗЗ](#) са индивидуални административни актове по смисъла на [чл. 21 АПК](#), тъй като с тях се създават права и задължения или се засягат права или законни интереси на лицата, които по закон са правоимащи да искат по административен ред да им се възстанови правото на собственост върху земеделски имоти. Когато с постановеното решение на компетентния административен орган изцяло е било уважено искането, т. е. е било признато или възстановено правото на собственост върху недвижимите имоти, то тогава за това лице или за наследниците на бившия собственик не съществува никакъв правен интерес от атакуване на административния акт по съдебен ред. Това се отнася и за случаите като процесния, когато жалбата е подадена от трети за административното правоотношение по ЗСПЗЗ лица. За тези лица също не е налице правен интерес от оспорване на решенията за възстановяване правото на собственост в полза на наследниците на друго лице, тъй като законът предвижда друг правен способ за защита на техните права – по чл. 14, ал. 7 от ЗСПЗЗ.

След като успешно е проведена исковата защита по чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ по предявения установителен иск относно принадлежността на правото на собственост в патримониума на Т. С. А. към момента на образуване на ТКЗС, за административния орган – ОСЗ П. възниква задължение да отмени всички решения, с които се възстановява правото на собственост на наследниците на В. Т. С. и на Г. Т. А. по отношение на недвижимите имоти, за които съдебните актове на СРС, СГС и ВКС се отнасят и да издаде нови решения за възстановяване правото на собственост на всички наследници на общия наследодател.

С оглед на изложеното касационната жалба се явява основателна, но на основания различни от посочените. В рамките на касационния контрол по чл. 218, ал. 2 от АПК във връзка с чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ, решението на СРС следва да се обезсили на основание чл.209 т.2 от АПК и съдебното производство да бъде прекратено, поради недопустимост на оспорването съгласно чл.159, т.1 и т.4 от АПК.

За пълнота на изложеното следва да се посочи, че атакуваният съдебен акт, в частта, в която е прогласена нищожност на решение № 66/27.10.1995г. на ПК М. е недопустим, поради липса на годен предмет на оспорване и по причина, че този административен акт преди подаване на жалбата до СРС е отменен по реда на чл. 14, ал.7 от ЗСПЗЗ с решение по протокол от 28.11.1997г. и вместо него е издадено решение № 66/27.11.1997г., което също е било предмет на оспорване в производството по гр. д. 32398/2011г. по описа на СРС.

Предвид констатираната недопустимост на обжалваното съдебно решение е безпредметно обсъждането на касационните доводи относно валидността на административните актове.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал.3 от АПК във връзка с чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ, Административен съд, С. град, V касационен състав,

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение от 02.04.2012г. на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 39 с-в, постановено по гр. дело № 32398 по описа за 2011г. и ПРЕКРАТЯВА производството по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: